

Piše:
ANGELIKA MARKIČ

“Vodi me misel, da se je v življenju treba boriti in slediti svojim sanjam. Pogostokrat pa je za srečo dovolj tudi samo vonj po jajcu, ki se kuha v vreli vodi, topel objem ljubljene osebe, glasba iz vsega sveta ali mehka odeja na nedeljsko jutro. Tako malo, da začutiš, kako je ta svet lahko tudi lep.”

POVEZAVA Z NARAVO

Kot otrok sem se pogosto zmrdovala nad zelenjavo. Kadarkoli se je na krožniku znašlo kaj zelenega, sem se tega takoj znebila. Kuhano zelenjavo sem naravnost sovražila in še danes mi je ljubša surova, saj se mi zdi, da v postopku priprave izgu-

no tisti dan pa smo imeli za kosilo svinjsko meso. Ob pogledu na meso sem se spomnila na prašička in v tistem trenutku razglasila, da bom vegetarijanka. S to odločitvijo sem sprožila različne odzive. Domači niso verjeli, da mi bo uspelo, okolica je v tre-

marsikatero zelenjavo nad katero sem prej vihala nos. In čeprav bi težko rekla, da mi je vsa zelenjava pri srcu, danes vsaj poskusim preden rečem, da to ni zame. Letošnje poletje pa sem prišla do novega spoznanja. Po dolgih letih imamo svoj vrt, na katerem gojimo zelenjavo in sadje. Ta mali košček zemlje mi je odprl nov pogled na prehrano. Ko jem zelenjavo in sadje z vrta, se umirim, počutim se bolj povezana s sabo in z naravo, ki me obdaja. Ker želim, da okus dolgo časa ostane na mojih brbončicah, žvečim počasi. Zahvalim se naravi za njene dobrote in sem neizmerno srečna, da lahko uživam v njih.

Za vegetarijanstvo se nisem odločila, ker je to zadnja muha in ker so danes tako

moralizirala in mu govorila, da je morilec. Za vegetarijanstvo se nisem odločila, ker sem želela biti nekaj posebnega. Za vegetarijanstvo se nisem odločila, ker bi želela spremeniti druge ljudi, ki meso jejo. Za vegetarijanstvo se nisem odločila, ker bi želela spremeniti svet: svet s svojo odločitvijo namreč že spreminjam in to je največ kar kot posameznica lahko storim.

Za vegetarijanstvo sem se odločila, ker menim, da smo si ljudje in živali v marsičem podobni, zato bi se mi zdelo čudno jesti hrbet drugega živega bitja. Predvsem pa sem se za vegetarijanstvo odločila zato, ker me je povežalo z naravo in s samo sabo. Ne trdim, da si nikoli ne bom premislila glede uživanja mesa. Vedno pa bom

Svet s svojo odločitvijo namreč že spreminjam in to je največ kar kot posameznica lahko storim.

bi ves svoj prvinski okus. Ščasoma sem odkrila, da je marsikatera zelenjava okusna in da jo imam rajši kot meso. Tako sem se približno tri leta poigravala z mislijo o vegetarijanstvu, a odločitve nisem sprejela. Misel, da bi se morala odreči pršutu z olivami je bila takrat zame nepredstavljiva.

Vegetarijanci, ki so me z argumenti poskušali prepričati, da naj se odrečem mesu, niso bili uspešni. Potem pa sem nekega dne slučajno naletela na fotografijo mladega prašička, ki je zvedavo gledal fotografa. Zdel se mi je tako prikupen in prijazen. Rav-

nutku, ko sem omenila, da sem vegetarijanka (in to se dogaja še danes) zavzela obrambno pozicijo in mi zatrjevala, da njih pa že ne bom spreobrnila in da je živalim tako ali tako vseeno, da jih ljudje jemo še iz jamskih časov in da si bom po mesecu dni že premislila. Vsakič ko sem omenila, da se slabo počutim, je bilo za to krivo pomanjkanje mesa. A vedno sem odgovorila, da nikomur ne vsiljujem svoje volje in da lahko vsak jé tisto, kar mu ustreza. In tako mislim še danes.

Z odločitvijo, da postanem vegetarijanka, se je marsikaj spremenilo. Danes pojem

ali tako vsi vegetarijanci. Za vegetarijanstvo se nisem odločila, da bi komurkoli

vedela, kaj sem se naučila iz lekcije uživanja zelenjave.

